

dette følger iøvrigt egentlig ogsaa af selve Betænkningens Indhold —, at det mere er en Gradforskjæl eller, om man vil, en Modalitetsforskjæl, der er tilstede mellem Udvalgets Tanke, saaledes som denne er formuleret, og saa Regjeringens Forslag end en virkelig Realitetsforskjæl, idet Hovedtanken jo er den samme, nemlig den, at det ikke kan ansees for tilstedeligt, at en Mand eller Kvinde kan vedblive at beholde de af Indfødsretten flydende Fordele — naturligvis imod ogsaa at bære Byrderne —, samtidig med at han eller hun tillige har Statsborgerret i en anden Stat. Dette, som maa siges ogsaa at have været den egentlige Hovedtanke i Regjeringens Forslag, er jo tillige det, som væsentligst leder til Conflicten. Skulde jeg med Hensyn til dette Punkt bemærke Noget særlig, saa skulde det være, at det forekommer mig, at Udvalget snarere i saa Henseende er gaaet lidt videre end Regjeringen, idet Regjeringens Forslag kun har brugt Ordet „naturalisere“, hvorimod Udvalget har foretrukket ligefrem at nævne, at de Tilfælde, hvorom der her er Spørgsmaal, ere saadanne, hvor en Person har Statsborgerret i et andet Land. Jeg troer, at jeg ved Sagens 1ste Behandling tillod mig at sige, at der ikke ved Regjeringens Forslags Udtryk: „naturalisere“ har været tænkt kun paa saadanne Tilfælde, hvor der er opnaaet en udtryffeligg Naturalisationsact, men, i Overensstemmelse med hvad der staaer anført i Motiverne, overhovedet paa saadanne Tilfælde, hvor en med danff Indfødsret forsynet Person har opnaaet en saadan Stilling i et fremmed Land, at han der betragtes som ligestillet med Landets Indfødte, og Regjeringens Tanke har altsaa ogsaa forsaavidt været den samme som Udvalgets. Jeg skjønner ikke rettere, end at Hensigten med Lovforslaget, nemlig at gjøre det muligt at undgaae eller at komme ud over internationale Conflicten, kan naaes, hvilket af de omtalte Udtryk der benyttes, men da Naturalisation er et Begreb, der, saavidt mig bekendt, intetsteds er noget defineret, foretrækker jeg dog næsten Udvalgets Redaction i denne Retning fremfor selve Regjeringens Forslag. — Hvad dernæst den anden Side af Spørgsmaalet angaaer,

nemlig Spørgsmaalet om Gjenindtrædelsen af Indfødsretten og dens Virkninger, da formener jo Udvalget, at det er naturligt, hvor Indfødsrettens Virkninger ere standsede ved et saadant Forhold fra den Vedkommendes Side som det heromhandlede, at Indfødsretten, naar dette Forhold atter ophører, indtræder igjen uden videre, hvorimod Regjeringens Forslag gaaer ud paa, at den kun skal kunne gjenoplives ved en Lov. Der er dog ogsaa i denne Retning kun en Gradforskjæl tilstede, idet det ikke fra Regjeringens Side har været Meningen, at der i Reglen vilde være nogen som helst Grund til at lægge Hindringer i veien for ved Lov at give den efter Regjeringens Forslag fortabte Indfødsret tilbage. Der ligger altsaa heller ikke forsaavidt ster Vægt paa, hvad enten man følger Regjeringens eller Udvalgets Affattelse af Lovforslaget. Overfor det ærede Udvalgs Udtalelse skal jeg dog ytre, at det egentlig forekommer mig at være mere naturligt, at en Mand, der stiller sig saaledes til sit Fædreland, at han træder i et fuldkommen nyt statsborgerligt Forhold til en anden Stat, ogsaa taber de Rettigheder, som han havde som danff Indfødt, og at man altsaa, selv om man ikke vil lægge den ringeste Hindring i Veien for, at han faaer Indfødsret igjen, naar han atter ønsker at tage Ophold her, dog forlanger, at dette skal tilstaaes ved en eller anden officiel Act, i hvilken Henseende Regjeringen, i Analogi med Grundlovens Bestemmelse om Indfødsrets Erhvervelse i Almindelighed, havde meent, at en Lov vilde være det Rette. Da Grundtanken dog ogsaa, som sagt, med Hensyn til dette Punkt er den samme for Regjeringens og for Udvalgets Vedkommende, skal jeg imidlertid ikke gjøre nogen væsentlig Indvending mod, at man følger Udvalget, hvis Forslag, som anført, gaaer ud paa, at Indfødsretten kun skal betragtes som hvilende, medens Regjeringens Forslag gaaer ud fra et Ophør og en Gjenindtræden af Indfødsretten. Der vilde iøvrigt ogsaa være den Fordeel ved kun at lade den indtræde paany ved Lov, at man derved blev istand til at controlere de Vedtægters Tilstedeværelse, som efter Udvalgets Formening skulle kræves, for at